

ønstes anderledes, vil der for vort Bedkommende ikke være noget til Hinder derved. Da Spørgsmaalet om Missionsstationen er gaaet ud, har jeg ikke mere at bemærke.

**J. C. Christensen:** I Forgaars, da vi begyndte denne Forhandling, eller rettere Behandling af Finanslovforslaget, tilfød jeg mig at fremkomme med en almindelig indledende Bemærkning om, at i alle de Punkter, hvor jeg i Resultatet var enig med Flertallet, agtede jeg ikke at udtale mig for ikke at spilde Tid, naar jeg i øvrigt, i det væsentlige i alt Fald, er enig med Flertallets ærede Ord fører. Denne almindelige Bemærkning gælder selvfølgelig ogsaa i Dag, og jeg skal derfor kun omtale det eneste Punkt paa det foreliggende Affsnit, hvor jeg er uenig med Flertallet, og skal ganske kort begrunde hvorfor. Der kunde ganske vist paa et Par andre Punkter maaske være nogen Anledning for mig til at udtale mig, saaledes under Nr. 86 i Betænkningen om Kunstindustrimuseet, men da Udvalget der endnu kun er kommet til det Standpunkt at tage Forbehold, og jeg saaledes staar sammen med Udvalget, skal jeg lade det fare ved denne Behandling.

Det Punkt, hvorom jeg er uenig med Udvalgets Flertal, er Endringsforslaget under Nr. 115 — det er dog ikke noget stort Punkt — det gælder Tilskud til en Forening, som kalder sig „Foreningen til Hjerkræavlens Fremme“. Denne Forening har det lige som saa mange andre Foreninger, hvoraf vor Tid jo ligefrem vrimer, at oprindeligt er den bleven dannet af nogle private Mænd, som træde sammen, og naar saa en saadan Forening er bleven dannet og har arbejdet ganske kort Tid, gør man det Skridt at henvende sig til Staten for at faa Støtte til sit Formaal. Foreningens Medlemmer føle, at Formaalet er godt, og at Pungen er tom, og derfor henvender man sig til Staten. Ganste paa lignende Maade er det gaaet med denne Forening. Den har henvendt sig Nar efter Nar til Staten om forhøjet Tilskud; først har den faaet et Tilskud af 2,000 Kr., men føler saa, at den har Trang til et større Tilskud, og henvender sig derfor til Rigsdagen med Anmodning om Forhøjelse. Der har tidligere her i Tinget været stillet Forslag om en Forhøjelse, men det er ikke gaaet igennem, idet Finansudvalget har sat sig imod det. Nu skriver Foreningen selv i sin Ansøgning, at den ønsker et Tilskud paa 9,300 Kr.; saa mange Penge kunde den bruge fra Statskassen, og disse Penge, disse 9,300 Kr., som den kunde ønske sig, skulde saa anvendes dels til et Tidsskrift, dels til

Anlæg af nogle Forsøgsgaard, nogle Konserier, og endelig ville de have en Statskonsulent. Ministeriet er ikke gaaet ind paa alle disse Krav, men foreslaar dog en Bevilling af 4,000 Kr., altsaa en Forhøjelse med 2,000 Kr. Denne Forhøjelse synes jeg for mit Bedkommende heller ikke, der er nogen synderlig Grund til at gaa ind paa; jeg synes, at der ikke er givet saa lidt fra Statskassens Side, naar denne Forening faar 2,000 Kr. om Aaret. Der skrives her, og det kunne ærede Medlemmer jo se ved at læse Betænkningen, at det er fedeligt for Foreningen, naar den Nar efter Nar maa til at lægge sit Budget og saa lægger sit Budget under den Forudsætning, at den faar et forhøjet Statsstilskud, og den saa ikke faar det, saa bliver den saa fedelig stuet. Der staar i Betænkningen: „det kan ikke undgaaes, at det lammer Foretagsomheden og Energien, naar der Nar efter Nar lægges Planer med forhøjet Statsbidrag som Grundlag, og disse delvis stilles i Udfigt, uden som i Fjor at bevilges.“ Men hvorfor lægge de da en saadan Plan med et forhøjet Tilskud til Grundlag? Hvorfor vente de ikke med at lægge deres Plan, til de have faaet Pengene? — Nu skal jeg videre komme til et Par andre Spørgsmaal, som nærmere vedrøre denne Bevilling. Jeg dømmes om denne Forening ganske fra mit praktiske Kendskab til den og til Foreninger i Almindelighed. Naar jeg har rejst omkring i Landet og har talt med Smaafolk — og det sker ret ofte, at jeg kommer sammen med Smaafolk — saa har jeg meget sjælden truffet, at Foreningen har haft nogen Samvirken med disse — jeg benægter ikke, at det finder Sted, jeg siger blot, at det sker sjældent — derimod er der en anden Forening, som der ogsaa er Tale om her, nemlig Biavlensforeningen, den har jeg ofte truffet staaende i livlig Samvirken med Smaafolk, idet den har ladet holde en hel Del Møder, til hvilke Bilæverne rejste ud og holdt Taler. Det er nu min Erfaring — Andre ærede Medlemmer kunne maaske have en anden, men det er min Erfaring — at denne Forening i langt stærkere Grad tager sig af at udbrede Oplysning til Smaafolk om, hvorledes de skulle anvende deres Kapital i den Retning, til Biavlens Fremme. Naar vi se paa Regnskabet for Foreningen for Hjerkræavl, vil det vise sig — det kunne ærede Medlemmer se af Bilagene, der følge med — at den store Part af de Penge, denne Forening faar, anvendes til almindelige Bestyrelsesudgifter, dertil anvendes over 2,000 Kr.; det er lodlig rigeligt, skulde man synes. Saa siger den ærede Ord fører nok, at der anvendes jo